

**R.P. Ioannis De Lvgo Hispalensis, É Societate Iesv, Jn
Collegio Romano Eivsdem Societatis Olim Theologiae
Professoris, nunc S. R. E. Cardinalis, Dispvtaiones
Scholasticae, & Morales, De virtute, & ...**

Lugo, Juan de

Lvgdvni, 1666

II. De iis quibus possint applicati suffragia, & de conditionibus requisitis ex
parte ipsorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82358](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82358)

Deus autem attendit ad intentionem solius ieiunantis, vel orantis, cuius opus remunerat, non ad intentionem meam, pro quo offertur.

14.

Dixi, regulariter non posse id fieri: quia Sacerdos certò potest applicare satisfactionis fructum provenientem ex opere operato, ratione sacrificij: hoc enim pertinet ad Sacerdotem, ut Ministrum Christi; quòd possit partem illam, & fructum, qui correspondet Christo, ut offerenti, applicare, cui voluerit. Hoc tamen idèd potest, quia Christus offerens Sacrificium habet se actiue ad illud, sicut Petrus ad sumum ieiunium; & sicut Christus posset Sacrificium, & eius fructum applicare aliis; ita Sacerdos, quem Christus sibi ad hoc substituit, poterit id facere; quia etiam consideratur, ut principium actuum illius operis. Quod idem fortasse dicendum esset de fructu Sacrificij, qui provenit audientibus Missam, prout suo modo sunt etiam offerentes: nam ij etiam videntur comparari, ut principium actuum ad obligationem Sacrificij, quam suo modo faciunt. Vnde, si vera esset sententia docens, illis etiam provenire fructum satisfactionis ex opere operato, possent fortasse singuli offerre, & applicare illam partem aliis. Quia tamen disput. 19. de Eucharistia, sect. 11. diximus, non correspondere illis hunc fructum ut offerentibus, sed solum ex opere operantis; non ponimus iuxta hanc sententiam, applicare aliis, nisi satisfactionem, quam possent habere ex opere operantis; sicut poterant applicare Sacerdotes antiqui in Sacrificiis, quæ offerebant.

15.

Dices: Qui implet pœnitentiam sacramentalem; & non indiget eius fructu ad soluendam pœnam debitam pro peccatis, quæ tunc est confessus; non perdet effectum illius satisfactionis ex opere operato; sed proderit illi ad soluendam pœnam debitam pro aliis peccatis: ergo similiter, si non indiget illo fructu pro se, poterit illum applicare pro peccatis alienis. Respondetur, fructum ex opere operato satisfactionis sacramentalis, meo iudicio, non prodesse, nisi ad expiationem pœnæ debitæ pro peccatis, quæ confessus est: quia hæc pars Sacramenti ordinatur ad tollendum reatum pœnæ illorum vulnerum, quorum culpas abstulit absolutio; & ad hunc finem imponit Sacerdos illam satisfactionem, ut commutet, scilicet, pœnam pro illis peccatis debitam in eam pœnam, quam virtute Sacramenti, & clauum eleuat ad expiendam illam aliam pœnam: nisi fortè velimus etiam extendere hunc effectum ad pœnam debitam pro illis aliis peccatis, quæ ob iustam causam, vel obligationem omissa sunt, & à quibus indirectè absoluitur. Multò ergo minus poterit fructus illius satisfactionis extendi ad soluendum ex opere operato pro peccatis alienis.

16.

An sit melius
retinere sibi
satisfactio-
nem.

Quinta difficultas esse potest, vtrum sit melius applicare suffragium defunctis, quam retinere sibi: videtur enim magis expedire hoc secundum; quia ordo charitatis petit, ut nos magis diligamus, quam proximum. Respondetur tamen, laudabilius esse primum: quia in his damnis temporalibus laudabile est ea subire propter proximum, ut suppono ex 1.2. quæst. 26. cum hoc enim stat, quòd simpliciter magis nos diligamus, cum in rebus æternis nos præferamus aliis omnibus.

Deus, quibus applicari possunt suffragia; & de conditionibus requisitis ex parte ipsorum.

Certum in primis est, non debere, nec posse offerri suffragia pro Beatis, cum ipsi nullum habeant debitum pœnæ soluendum. An verò aliis quo modo prosit illis Missæ Sacrificium, quod idem est de aliis suffragiis, diximus disp. 19. de Eucharistia, sect. 10. Certum etiam est suffragia non prodesse iis, qui sunt in inferno, nec quoad debitum pro peccatis mortalibus non dimissis, nec quoad debitum pro venialibus, aut pro mortalibus dimissis quoad culpam: quia quoad omnia verissimum est, quòd in inferno nulla est redemptio: esset autem redemptio aliqua, si redimi possit viventium suffragiis aliqua pars illius condemnationis. Videatur Suar qui latè de hoc agit disp. 48. sect. 4.

Certum etiam est, prodesse suffragia animabus defunctorum, quæ sunt in Purgatorio: quod fidei dogma traditum in Trid. sess. 25. in principio latè probant contra Hæreticos nostri temporis Controuersistæ, quos refert Suar loc. cit. n. 7. qui etiam congerit fundamenta huius veritatis ex Scriptura, Conciliis, & Patribus. An verò prosint illis suffragia, non solum per viam satisfactionis, sed etiam impetrando illis immediatè aliquam remissionem pœnæ per applicationem satisfactionis Christi; diximus disp. 24. sect. 1. ubi ostendimus, non repugnare, quòd precibus Beatorum, vel etiam viatorum Deus interdum immediatè condonet aliquam pœnæ partem animabus Purgatorii. Constat denique ex supradictis, hanc satisfactionem posse aliquo sensu appellari de iustitia, licet non quoad modum, quia potuit non acceptari à Deo; quoad æqualitatem tamen pretij, quod offertur. Verius etiam est, habere effectum infallibilem, ut diximus sect. præced. quod latè probat Suar. sect. 7. n. 6.

Quæritur primò, an prosint omnibus animabus Purgatorii: dubitari enim potest de Catechomenis. De his autem dixi dicta disp. 19. de Euchar. sect. 10. Et quidem licet suffragium Sacrificij eis prodesse non possit; de iis tamen, quæ singuli ex opere operantis possunt pro eis offerre, non videtur dubium, quin possint illis prodesse, cum habeant coniunctionem fidei, & charitatis, cum aliis iustis. Quare, sicut, dum erant in hac vita, possunt fideles pro eis orare, & eis impetrare; sic possunt postea, quæ etiam suas satisfactiones eis communicare.

Quæri potest secundò, an suffragium, quod pro defuncto offertur, prosit indirectè aliis defunctis. Videtur, quòd non prosit aliis: quia tota illa satisfactio offertur pro vno, & illi tota applicatur: ergo virtute illius nulli alteri remittitur aliqua pœna. Aliunde tamen videtur, quòd saltem indirectè prosit aliis: quia animæ illæ sanctæ habent inuicem maximam vnionem charitatis, & dilectionis mutue; quare necesse est quòd omnes gaudeant de subleuatione alterius, & de remissione ei concessa: ergo habent omnes læticiam aliquam accidentalem de illo suffragio: ergo aliquod solatium, & per consequens aliquam pœnæ diminutionem. In quo sensu non video inconueniens, quòd hoc solatium accidentale concedatur in aliis, itavt per accidens habeant aliquod accidentale lenamentum, perseverante pœna essentiali, ut ita dicam, in eodem rigore. Nam, sicut non omnia gaudia accidentalialia, quæ Beati habent in cœlo, necesse est, quòd

quod oriatur ex mensura meritorum, & beatitudinis essentialis, sed possunt provenire aliunde; imò & possumus nostris orationibus ea illis impetrare, ut fatetur tandem Suarez *tom. 2. de relig. lib. 1. de orat. c. 14. n. 4.* cōtra id quod dixerat *tom. 3. in 3. p. disp. 78. sect. 3. circa fin.* possumus etiam nostra conversione, & bonis operibus eos lætificare: sic possumus dare occasionem alicuius solatii accidentalis animabus Purgatorij; nam etiam ante oblatum suffragium pro ea, si ego habeo iam hodie propositū celebrandi cras pro illa anima; huius propositi notitia potest esse occasio solatii accidentalis. Similiter ergo suffragium oblatum pro vna anima, potest esse occasio solatii accidentalis aliis, quatenus latentur de liberatione sodalis, & sperant eius patrocinio in cœlo, obtinere aliquid ad propriam etiam liberationem. Non ergo prodest illud suffragium, nisi vni animæ, pro qua offertur, per modum suffragij, & solutionis: potest tamen occasionaliter afferre solatium aliis per modum obiecti lætificantis, sicut conversio filij, aut amici augeat gaudium accidentale Beatis, non per modum meriti; sed per modum obiecti lætificantis accidentaliter illos.

19. *An aq̃e p̃sent in eo, pro quo offertur.*
 Quæri potest tertio, an ieiunium Petri, v. g. applicatum alteri, prodest ei, pro quo applicatur tantum, quantum prodesset ipsi Petro, si retineret sibi satisfactionem. P. Suarez *in præfatis, disp. 48. sect. 3. n. 6.* respondet affirmativè, si opus idem sit: potest enim contingere, quod ieiunium ipsum cum oblatione illius pro defuncto sit opus melius, quam fuisset ieiunium sine illa oblatione: quare iam plus proderit defuncto, quam profuisset ipsi Petro ieiunium solū, si Petrus applicet defuncto, & ieiunium, & obligationem etiam illam: contingit enim sæpè, quod solū offerat pro defuncto ieiunium; & tunc oblatio ieiunij pro defuncto adest fructum satisfactionis ipsi Petro, qui non applicuit defuncto per voluntatem reflexam ipsam oblationem ieiunij.

20. *An p̃sent in eo, pro quo offertur.*
 Hæc doctrina formaliter intellecta vera est, etiam si ille, pro quo ieiunium offertur, habeat maiorem, vel minorem gratiam, quam ipse offerens: quia valor satisfactionis non sumitur ex dignitate maiori illius, pro quo offertur; sed illius solū, qui offert, & operatur. Dixi tamen, *formaliter intellectum esse veram illam doctrinam*: quia materialiter existimo non esse veram; sed posse aliquando habere maiorem effectum materialiter, aliquando minorem in eo pro quo offertur, quam haberet in ipso offerente. Pro quo adverte, ex duobus iustis, quorum vnus habet gratiam ut quatuor, alter ut octo, si habeant æqualia peccata soluenda in Purgatorio, purgandum fortasse celerius eum, qui habet maiorem gratiam: quia eadem pœna materialis in homine nobiliori, & digniori censetur moraliter maior pœna, quam in homine inferioris notæ: ut, si homo nobilis, v. g. in vincula coniciatur, vel mittatur in exilium per annum, censetur maior pœna moraliter, quam si idem fieret de homine plebeio: ergo similiter punire in Purgatorio per triduum hominem sanctissimum gravior pœna moraliter erit, quam punire per triduum hominem multo inferioris sanctitatis, atque adeo plus requiritur in hac vita ad satisfaciendum pro biduo Purgatorij hominis sanctissimi, quam pro biduo hominis minus sancti: quia plus requiritur ad satisfaciendum pro maiori, & graviori pœna. Quo supposito, consequens videtur, si ille, qui offert ieiunium pro alio, habet gratiam ut quatuor, & ille, pro quo offertur, habet gratiam ut octo; quamvis effectus ieiunij, & satisfactionis in vitroque sit æqualis formaliter; esse tamen inæqualem materialiter, ita ut si possit valere pro vno die Purgatorij illius, pro quo offertur, valuisset fortasse pro duobus, si applicaretur ipsi offerenti, vel è contra, si maior gratia sit in offerente, quam in eo, pro quo offertur. Alioquin, si totidem dies Purgatorij exstingeret in vitroque, iam haberet maiorem effectum formaliter in vno, quam in alio; quia plus est extinguere duos dies Purgatorij hominis sanctissimi, quam hominis minus sancti, ut dixi.

Hinc obiter infero, eum, qui applicat sua opera, & satisfactionem pro alio, adhuc indirectè minuire reatum suæ pœnæ, moraliter loquendo: quia augeat verè gratiam per illa bona opera, & per consequens facit, ut pœna, v. g. decem dierum, quam heri debebat, iam hodie non sit, nisi octo dierum: nam in homine magis grato pœna octo dierum æquivaleret pœnæ decem dierum in homine minus grato.

Quæritur quartò de conditionibus, quæ requiruntur ex parte illius, pro quo offertur suffragium. Prima est, quod sit in statu gratiæ. Primò, quia alioquin non habet communicationem sufficientem cum aliis membris vivis, cum sit membrum mortuum. Secundò, & à priori: quia multò maior valor requiritur ad placandum Deum pro pœna sumenda de inimico, quam de amico: ergo si opera iusti solū valent ad primum, non valebant de condigno ad secundum. Tertio, & à priori: quia, quando homo est in peccato mortali, debet pœnam æternam, pro qua non potest offerri satisfactio condigna. Deinde, nec pro pœna venialium potest satisfieri: quia non solū debet pœnam eorum; sed etiam meruit de condigno propter peccatum mortale, quod Deus nullum alienum suffragium acceperit pro eo, etiam ad redimendam pœnam venialium. Oporteret ergo placare Deum pro hoc duplici debito; nempe, pro pœna, quanti debet ex veniali; & pro debito non acceptandi suffragium pro illo: ergo multò plus requireretur ad extinguendam pœnam illius venialis in eo statim: quare non mirum, quod non valeant ad hoc suffragia aliena, quæ solū habent condignitatem ad primum debitum, non ad secundum, quod est multò gravius. Denique, cum pœna veniali correspondens, in eo statu non sit temporalis, sed æterna, propter coniunctionem cum mortali; non sufficit ad satisfaciendum pro illa pœna, quod sufficeret ad satisfaciendum pro debito pœnæ temporis, ut *suprà* dicebamus de necessitate status gratiæ ad satisfaciendum pro pœnâ debita veniali proprio.

Dices: Ergo mentem ieiunium, v. g. accipit valorem aliquem, & dignitatem à gratia etiam illius, pro quo offertur, contra id, quod paulo ante dicebamus. Respondetur, negando sequelam: hoc enim non est accipere valorem à gratia illius; sed non impediri ab eius indignitate, ne habeat effectum, vel potius non reddi ipsum effectum difficiliorem propter peccatum mortale. Sicut, si emisses domum in monte Quirinali centum aureis, antequam à Pontificibus habitaretur; postea verò, quando cœpit ab eis habitari, non posses eo pretio illam emere; non, quia nummi non habeant eundem valorem; sed, quia domus ex vicino Pontifice facta est melior, & digna maiori pretio: sic etiam tuum ieiunium de se eundem valorem habet, siue offeratur pro peccatore, siue pro iusto; nec accipit valorem à gratia illius, pro quo offertur, quia tamen maius beneficium est remittere pœnam peccatori; idè est dignum maiori pretio.

Secunda conditio est, quod culpa sit iam remissa, ad hoc, ut suffragium prodest ad delendum reatum pœnæ. Rationem reddit Suarez *dicta disp. 48. sect. 7. num. 1.* quia dum manet culpa, manet homo intus in se dignus pœna, quæ dignitas oritur ex

AA 4 culpa

Applicans
sua opera pro
alio, minuit
indirectè reatum
sua pœna.

21.
Non prodest
peccatori.

22.

23.
Nec pro culpa
non remissa.

culpa. Hæc tamen ratio difficilis est: quia pœna, ut vidimus *disp. 7.* non infligitur propter maculam habitalem, sed propter culpam actuale prateritam: ergo perseverantia maculæ habitualis non reddit hominem dignum pœna. Ratio ergo legitima videtur esse, quod non est congruum Deum acceptare satisfactionem pro pœna, quæ videtur esse indulgentia, & gratia, quamdiu manet adhuc aduersus, & indignatur propter culpam, sed prius debet placari ab offensa, & reconciliari cum homine, quam condonari, vel acceptet gratiosè satisfactionem pro pœna.

24.
Nec pro culpa
nondum
commissa.

Tertia conditio est indigētia actualis illius, pro quo suffragium offertur: non enim reservabitur illi pro culpa futura; sicut nec potest aliquis satisfacere nunc condignè pro finimet culpis futuris, vel pro earum pœna. Ratio est, quia in primis satisfactio sapit naturam pœnæ; est enim castigatio voluntaria: omnis autem pœna ex natura sua supponit culpam; nec potest offerri, vel acceptari condignè sub conditione, si postea subsequatur culpa; quia hinc oriretur postea licentia peccandi liberius absque metu pœnæ, cum sciret homo, iam esse satisfactum pro illa culpa. Secundò, quia pœna ordinatur ex natura sua, ut reus agnoscat, & retractet culpam, & (sicut dici solet,) ut pœna aperiat oculos, quos clauferat culpa. Ergo, nec pœna, nec satisfactio, quæ eius vicem subit, potest ex natura sua, & condignè præcedere culpam: quomodo enim aperiet oculos, antequam claudantur?

25.

Dices: Imò æquum videtur, ut, qui pro Republica, aut Principe innocens passus est, postea, si deliquerit, mitius puniatur, habeaturque ratio pœnæ, quam sine causa passus fuerat. Respondetur, negari non posse, quòd æquitas id suadeat: potest tamen dupliciter id fieri. Primò, si ante culpam commissam accipiat condonationem pœnæ ob culpam futuram: & hoc quidem ex gratia fieri posset, non tamen ob æquitatem id condignè exigentem: hæc enim, ut dicebamus, esset impunitas antecedenter ad liberius peccandum concessa. Secundò, posset fieri illa compensatio post commissam culpam, ut iam tunc in memoriam reuocaretur, quod antea passus fuerat, & eius intuitu mitius postea puniretur. Et hoc quidem fieri posset etiam de condigno, si Princeps vellet, & de facto fit per concessores Indulgentiarum, per quas applicantur satisfactiones, & passionnes antiquæ Sanctorum, quarum intuitu nunc Deus mitius punit nostra peccata, vel omnem prorsus pœnam condonat, licet peccata ipsa posteriora sint: quia, nimirum, licet satisfactio præcesserit; eius tamen applicatio non præcessit, sed fit nunc post peccatum commissum: ita ut aliquo modo puniatio fiat post peccatum, quatenus nunc post peccatum fit compensatio, & acceptatio vnius pœnæ pro alia: ex qua acceptatione posteriori non sequuntur illa inconuenientia, quæ ex anteriori sequerentur. Non expediebat autem, quòd fieret lex antecedens de hac acceptatione, & compensatione postea etiam faciendæ: quia hæc lex haberet eadem inconuenientia, quæ acceptatio antecedens: nam, si scirent homines, quòd postea acceptandæ erant à Deo infallibiliter pœnitentiæ, & satisfactiones factæ ante peccatum, & earum intuitu Deum postea condonaturum pœnam; eodem modo fierent liberiores ad peccandum: idè oportuit non solum non acceptare illas satisfactiones antecedenter pro pœna postea incurrendæ, sed nec legem, aut decretum facere de acceptandis post peccatum satisfactionibus antea exhibitis, cum in vitroque casu essent eadem incommoda.

26.

Quartam conditionem addunt aliqui ex parte

eius, pro quo suffragium offertur; quòd, scilicet, illud acceptet. Suarez verò *dist. 7. n. 7.* dicit, *an requiratur acceptatio*, non requiri acceptationem formalem; sed sufficere interpretatiam, seu voluntatem generalem, quam quisque habet liberandi se à debito pœnæ, quocumque modo possit. Ergo sanè non video, ad quid requiratur hic consensus virtualis aut interpretatus; imò licet aliquis formaliter repugnet, non video, quomodo impediet effectum suffragij. Alioquin, si aliquis in Baptismo, vel martyrio diceret, se nolle accipere remissionem totius pœnæ ex opere operato; sed velle se partem aliquam solvere in Purgatorio; maneret adhuc debitor pœnæ: quod videtur satis absurdum.

Ratio autem à priori est: quia ille, cui applicatur satisfactio aliena, habet se merè passivè: causa autem passiva non concurret liberè, sed necessariè: ergo, cum solus offerens sit adæquata causa actiua, ab ipso libertate pendet effectus, & non à libertate eius, pro quo offertur. Confirmatur: quia si ego oro pro alio, non potest ipse per dissensum impedire impetrationem meæ orationis, per se loquendo; licet forte possit per accidens, reddendo se indignum: ergo similiter non potest impedire finem mei ieiunij, quo intendo placare Deum pro illo: videtur enim eadem esse ratio.

SECTIO III.

*De iis, qui suffragia offerre possunt,
& quæ conditiones in iis
requirantur?*

Prima conditio requisita in offerente est, quod sit in statu gratiæ: alioquin, sicut non potest pro seipso, nec potest pro aliis satisfacere de condigno. Dubitatur, an hæc conditio requiratur in eo, qui offert suffragia publica nomine Ecclesiæ. Respondetur, Missam in primis in ratione Sacrificij habere suum effectum, etiam si Sacerdos sit in peccato: quia principalis offerens est ipse Christus, & propterea ab illo semper illa oblatio est Deo gratissima. Loquendo verò de orationibus, quæ sunt in Missa, & in diuino Officio, quæ offeruntur nomine Ecclesiæ; hæc orationes dictæ à Ministro peccatore habebunt impetrationem nomine Ecclesiæ; non tamen habebunt satisfactionem: quia Minister ipse non potest satisfacere, cum sit in statu peccati: Ecclesiæ autem non satisfacit per illas orationes, cum non sint opus pœnale ipsius Ecclesiæ, nec actus ab ea elicitus; sed solum imperatus. Restat ergo sola efficacia impetrandi; quatenus Ecclesiæ per os illius Ministri representat Deo suas preces, & vota.

Secunda conditio in offerente est, quòd habeat intentionem determinatam offerendi pro alio. Circa quod queri potest primò, an sine hac intentione accrescat aliquid singulis iustis ex bonis operibus aliorum, & quid sit illud. Respondetur, non provenire illis diminutionem pœnæ debite, nisi operans intendat pro eis satisfacere, sed provenire quandam impetrationem indirectam de congruo, quatenus congruum est, ut propter consortium bonorum Deus beneficiat iis omnibus, qui aliqua ratione ad eos pertinent, & cum eis habent aliquam coniunctionem.

Secundò queri potest, an hæc intentio debeat antecedere opus bonum; an verò possit etiam subsequi: ut sufficiat applicare Coronam, vel Rosarium, postquam recitatum est. Respondetur, debere omnino antecedere. Primò, quia alioquin posset operans suspendere applicationem suæ satisfactionis.